

Η Ακολουθία του Νυμφίου στον Ι. Ναό Αγίου Αλεξάνδρου Αλεξανδρείας - χειροθεσία Αναγνώστου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας](#)

Την Μεγάλη Δευτέρα 6 Απριλίου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στην Ακολουθία του Νυμφίου (Όρθρος της Μεγάλης Τρίτης) και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Αλεξάνδρου στην Αλεξάνδρεια Ημαθίας.

Προ της απολύσεως της ιεράς Ακολουθίας ο Σεβασμιώτατος τέλεσε την εις Αναγνώστη χειροθεσία του ιερόπαιδος της Ενορίας κ. Παύλου Ραφαήλ Μπαλάτσα.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Τὴν ὥραν, ψυχὴ, τοῦ τέλους ἐννοήσασα καὶ τὴν ἐκκοπὴν τῆς συκῆς δειλιάσασα, τό δοθέν σοι τάλαντον φιλοπόνως ἔργασαι».

Μία προτροπὴ μᾶς ἀπηύθυνε ὁ ἱερός ὑμνογράφος καὶ ποιητὴς τοῦ κοντακίου πού ἀκούσαμε πρό ὀλίγου. Μία προτροπὴ μέ ιδιαίτερη βαρύτητα, γιατί ἡ ἐφαρμογὴ τῆς δέν ἔχει μόνο πρόσκαιρες συνέπειες, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὴν ἐξαρτᾶται καὶ τό αἰώνιο μέλλον μας.

Τί μᾶς προτρέπει, λοιπόν, ὁ ἱερός ὑμνογράφος; Μᾶς προτρέπει νά ἐγκαταλείψουμε τὴν πνευματικὴ ραθυμία καὶ νά δραστηριοποιηθοῦμε πρὸς ὄφελος καὶ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό μᾶς ὑπενθυμίζει τό παράδειγμα τῆς συκῆς, τὴν ὁποία, ὅταν ὁ Χριστὸς ἀναζήτησε καρπούς, δέν βρῆκε. Ἔτσι τὴν ἐπιτίμησε καὶ ξεράθηκε.

Καὶ ἐάν ἡ ἀκαρπία τῆς συκῆς θεωρήθηκε ραθυμία καὶ γι' αὐτό τιμωρήθηκε, παρότι ἐπρόκειτο γιὰ δένδρο πού δέν διέθετε λογικὴ, ἀντιλαμβανόμεστε πόσο μεγαλύτερη εὐθύνη ἔχουμε ἐμεῖς πού εἴμαστε λογικά ὄντα καὶ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὰ ὁποία ἀναμένει νά ἀξιοποιήσουμε τὰ χαρίσματα πού μᾶς ἔδωσε καὶ νά ἐργασθοῦμε, ὅπως ἐργάζεται καὶ Ἐκεῖνος, γιὰ νά ἐπιτελέσουμε ἔργα ἀγαθὰ καὶ εὐάρεστα στὴν ἀγάπη του ἀλλὰ καὶ γιὰ νά ἀποφύγουμε τὴ ραθυμία, ἡ ὁποία μπορεῖ νά γίνῃ αἰτία τῆς καταστροφῆς μας.

Καὶ αὐτό γιατί δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐξώσεως τῶν πρωτοπλάστων ἀπὸ τὸν παράδεισο, οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε μία φυσικὴ ροπή πρὸς τό κακό καὶ τὴν ἁμαρτία, μία ροπή πού εἶναι δικαιολογημένη, γιατί ὁ δρόμος τῆς ἁμαρτίας εἶναι ὁ εὐκόλος δρόμος, εἶναι «ἡ εὐρύχωρος ὁδός», τὴν ὁποία μποροῦμε, στὴν ἀρχὴ τουλάχιστον, νά βαδίσουμε μέ ἄνεση καὶ χωρὶς κόπο, καὶ τό κυριότερο χωρὶς νά ἀντιλαμβανόμεστε τίς θλιβερὲς συνέπειες πού ἔχει γιὰ τὴ ζωὴ μας ἡ ἐπιλογὴ αὐτή.

Ἀντίθετα, ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος εἶναι «ἡ στενὴ καὶ τεθλιμμένη ὁδός», τὴν ὁποία συχνά τὴν ἀρνούμεθα καὶ τὴν ἀπορρίπτουμε, ἐπειδὴ δέν μποροῦμε νά δοῦμε καὶ νά κατανοήσουμε τό τέλος τῆς.

Ἀκούοντας αὐτὰ ἴσως κάποιοι θά σκέφτονται ὅτι δέν ἀνήκουν οὔτε στὴ μία οὔτε στὴν ἄλλη κατηγορία. Ἴσως σκέφτονται ὅτι μπορεῖ νά μὴν ἔχουν ἀκολουθήσει τὸν δύσκολο δρόμο τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ἀλλὰ δέν ἔχουν πάρει καὶ τὸν κατήφορο τῆς ἁμαρτίας.

Ὅμως ἡ στάση αὐτὴ δέν μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν κατάκριση καὶ τὴν τιμωρία τοῦ

Θεοῦ. Διότι εἶναι ἡ στάση τῆς ραθυμίας, τὴν ὁποία καταδικάζει σήμερα ὁ Χριστός μέ τό παράδειγμα τῆς ἄκαρπης συκῆς ἀλλά καί τοῦ ὀκνηροῦ δούλου.

Ἡ ραθυμία εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ὅτι δέν συνειδητοποιοῦμε πώς δέν εἴμαστε αἰώνιοι στή γῆ, τοῦ ὅτι δέν συνειδητοποιοῦμε πώς δέν γνωρίζουμε οὔτε πότε θά μᾶς καλέσει ὁ Θεός κοντά του οὔτε πότε θά ἔρθει ἐν δόξῃ γιά νά κρίνει «ζῶντας καί νεκρούς».

Ἔτσι, καθώς δέν γνωρίζουμε κάποια συγκεκριμένη ἡμερομηνία, ἀναβάλλουμε τή δραστηριοποίησή μας στά ἔργα τῆς ἀρετῆς. Νομίζουμε ὅτι ἔχουμε χρόνο μπροστά μας καί δέν πειράζει ἐάν ἀφήσουμε τά καλά ἔργα γιά τό μέλλον.

Ὅμως ὁ Θεός δέν μᾶς θέλει ράθυμους, δέν μᾶς θέλει ἀδιάφορους, δέν μᾶς θέλει νά ἐργαζόμαστε τά ἔργα τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀγιότητος ἀπό τόν φόβο τῆς δικῆς του ἐμφανίσεως καί παρουσίας, ἀλλά ἀπό ἀγάπη πρὸς Αὐτόν καί μέ τή θέλησή μας νά ἀκολουθήσουμε τόν δρόμο τῆς ζωῆς σύμφωνα μέ τίς ἐντολές του.

Καί ὁ λόγος πού μᾶς τό ζητᾷ αὐτό, εἶναι, γιατί, ἐάν δέν ζοῦμε σύμφωνα μέ τίς ἐντολές του καί ἐάν ἀδιαφοροῦμε καί ἀφήνουμε τόν χρόνο τῆς ζωῆς μας νά περνᾷ ἀνεκμετάλλευτος καί χωρίς καρπούς, τότε δέν κινδυνεύουμε μόνο νά στερηθοῦμε τήν αἰώνια ζωή, ἀλλά θά ἔχουμε χάσει καί τήν παροῦσα· θά ἔχουμε χάσει τό μεγαλύτερο δῶρο πού Ἐκεῖνος μᾶς χάρισε, τό δῶρο τῆς ζωῆς καί τήν εὐκαιρία νά παράξουμε καρπούς ἀγαθούς καί ἔργα ἀγαθά καί νά μὴν μείνουμε ἄκαρποι καί ἐπομένως ἄχρηστοι γιά τόν κόσμο, γιά τόν Θεό, γιά τούς ἀδελφούς μας καί γιά τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας.

Καί ἐάν τίποτε ἄλλο δέν μπορεῖ νά μᾶς ξυπνήσει ἀπό τήν αὐτή τήν κατάσταση τῆς ἀπραξίας καί τῆς ραθυμίας, ἄς ἀκούσουμε σήμερα τήν φωνή τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπό τούς στίχους τοῦ κοντακίου καί ἄς ἐπαναλάβουμε στόν ἑαυτό μας τά λόγια τοῦ ὕμνογράφου: «τὴν ὥραν, ψυχὴ τοῦ τέλους ἐννοήσασα καί τὴν ἐκκοπήν τῆς συκῆς δειλιάσασα, τό δοθέν σοι τάλαντον φιλοπόνως ἔργασαι ...» γιά νά «μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ».

© Gerbekes IMBNK